

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a dr. Halász Judit ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Szűcs László ügyvéd **alperes** ellen **kártérítés** iránt a Fővárosi Bíróságnál 23.P.24.905/2005. szám alatt indult, majd 23.P.26.703/2008. számon folytatódott és a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.139/2011/4. számú ítéletével befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem alapján indult felülvizsgálati eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Í t é l e t e t :

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.139/2011/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 321.000 (Háromszázhuszonegyezer) Ft felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására az abban foglalt módon és időben fizessen meg az államnak 611.400 (Hatszáztizenegegyezer-négyszáz) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s :

A felülvizsgálati kérelem elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint az alperesnek mint a M Rt. munkavállalójának 1996. szeptemberében lehetősége nyílt arra, hogy kedvezményesen vásároljon M Rt. törzsrészcévényeket. A 118,05 %-os vételár 15 %-át a részvényjegyzéskor, a fennmaradó részt pedig három év alatt havi részletfizetéssel kamatmentesen egyenlíthette ki. A felperes ebben az időszakban a távközlési cég részvényeit meg kívánta vásárolni, azonban az alpereshez hasonló kedvezményre nem volt jogosult. A felek - az alperes mint eladó, valamint a felperes mint vevő - 1996. szeptemberében kötötték meg „Adásvételi szerződés értékpapírok vételi opciójára” elnevezésű szerződésüket, melyen keltezési dátumot nem tüntettek fel. Eszerint az alperes a felperes javára vételi jogot biztosított 700.000 Ft össznévértékű M törzsrészcévény megvásárlására. Rendelkeztek arról, hogy a felperes

egyoldalú nyilatkozatával 1999. április 1-je és 1999. november 15-e között jogosult az opció gyakorlására a névérték 230 %-ának megfelelő 1.610.000 Ft vételáron. Rögzítették azt is, hogy a szerződés aláírásakor 1.540.000 Ft-ot a felperes megfizetett.

A felperes által kézzel írt, ugyancsak dátum nélküli azonban az alperes részéről aláírt átvételi elismervény szerint az alperes elismeri, hogy a felperestől a mai napon 70.000 Ft-ot, mint az értékesített 700.000 Ft össznévértékű M Rt. részvény vételi opciójáról kötött szerződésben szereplő vételárat átvette, így a részvények a felperes tulajdonát képezik.

A felek között 1997. december 22-ei keltezéssel „Elismervény” elnevezéssel ugyancsak a felperes által kézzel írt, az alperes aláírásával ellátott okirat készült, mely szerint az alperes a felperestől 223.000 Ft-ot az okirat keletkezésének napján átvett baráti kölcsönként, melynek visszafizetését 1998. december 31-ig vállalta.

Az alperes ezt az összeget nem fizette vissza a felperesnek, s részére ennek megfelelő értékű M Rt. részvényeket sem adott át.

Az alperes 1999. november 17-én bizományoson keresztül értékesített 7300 db, egyenként 100 Ft névértékű, névre szóló M törzsrészvényt 10.626.418 Ft vételár ellenében.

1999. november 15-ét követően a felperes többször kérte az alperest, a részvényeket adja át. 2000. tavaszán akkori jogi képviselője, dr. H Gy ügyvédi irodájában megbeszélésre is sor került, melyen a feleken kívül jogi képviselőik (az alperes képviselőjében dr. B L S) is megjelentek. Ebben az időszakban a 2000. március 23-ai keltű, a jogi képviselők közötti, faxon elküldött levélből derült ki a felperes számára, hogy az alperes a részvényeket időközben értékesítette. A megbeszélésen az alperes felajánlotta, hogy a befolyt 10.626.418 Ft vételár felét a felperesnek megfizeti, ő azonban változatlanul a teljes összeget követelte.

A felperes a Pesti Központi Kerületi Bírósághoz 2004. november 15-én érkeztetett kereseti kérelmében elsődlegesen az alperes kötelezését kérte 7300 db, 730.000 Ft össznévértékű M Rt. törzsrészvény kiadására. Arra az esetre, amennyiben ez nem lehetséges, fenntartotta a jogát arra, hogy az 1999. november 17-ei értékesítésre alapítottnan kártérítési igényt érvényesítsen.

A Fővárosi Bíróság a 2007. június 28-án meghozott 23.P.24.905/2005/20. számú ítéletével kötelezte az alperest, 15 nap alatt adjon ki a felperesnek 7000 db, egyenként 100 Ft névértékű, (az M Zrt. névváltozása folytán) T törzsrészvényt, ennek hiányában pedig fizessen meg 6.930.000 Ft tőkét. A bíróság az alperest 566.143 Ft perköltség megfizetésére is kötelezte, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A mindkét fél fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 2008.

október 17-ei keltű, 16.Gf.40.143/2008/8. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatta, a részvények kiadása, illetve a részvényegyenérték megfizetése iránti kereseti kérelmet elutasította; egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét - a perköltségre is kiterjedően - hatályon kívül helyezte, a Fővárosi Bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította. A felperes másodfokú perköltségét 506.880 Ft-ban, az alperesét 311.280 Ft-ban, míg az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt másodfokú eljárási illeték összegét 415.800 Ft-ban állapította meg.

A felperes végleges kereseti kérelmében arra kérte a bíróságot, kötelezze az alperest 10.189.716 Ft, valamint ezen összeg vonatkozásában 1999. november 17-étől a kifizetés napjáig terjedő időre járó törvényes kamat és perköltségei megfizetésére. Előadta, a szerződés aláírásakor 1.540.000 Ft-ot, majd amikor vételi jogával a szerződésben foglalt időtartamon belül élt, további 70.000 Ft-ot fizetett meg az alperesnek azzal, hogy az ennek ellenértékeként járó, a kereset leszállítása után állítottan immár csupán 7000 db 100 Ft névértékű, nyomdai úton előállított M Rt. törzsrészcsemet részére nem adta át, azt 1999. november 17-én 10.189.716 Ft-ért értékesítette. Ezzel részére kárt okozott, melyet megtéríteni köteles. Hivatkozott arra, hogy igénye semmiképpen nem évülhetett el, hiszen a keresetlevelet 2004. november 15-én nyújtotta be személyesen; 2004. november 14-e munkaszüneti nap volt. Utalt arra, hogy a perbeli szerződésre, valamint a 70.000 Ft megfizetését igazoló átvételi elismervényre dátum az alperes kérésére nem került. A szerződés szerinti 1.540.000 Ft átadásával egyidejűleg kizárólag azért nem kötöttek végleges adásvételi szerződést, mert az alperes még nem volt a részvények birtokában. Arról, hogy az alperes a részvényeket megszerezte, sőt tovább is értékesítette, csupán 2000. márciusában tudott meggyőződni.

Az alperes a kereset elutasítását, valamint a felperes perköltségben marasztalását kérte. Mivel a szerződés szerint, 1.610.000 Ft összeget nem kapta meg, a felperes nem is szerezhette meg a részvények tulajdonjogát. Nem jutott az átvételi elismervényen szereplő 70.000 Ft-hoz sem. A felperes a rendelkezésére álló határidő alatt opciós jogával nem élt, így a részvényeket értékesíteni volt jogosult. Álláspontja szerint a felperes követelése elévült.

A Fővárosi Bíróság a 2010. szeptember 21-én meghozott 23.P.26.703/2008/20. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 10.189.716 Ft tőkét, és ennek 1999. november 17-étől a kifizetés napjáig terjedő időre az ítéletben foglaltak szerinti késedelmi kamatot és 1.677.148 Ft perköltséget. Rendelkezett a le nem rótt illeték viseléséről is. Úgy ítélte meg, a felperes élt vételi jogával, amit a

vételárhátralék átvételének elismerését tartalmazó okirat bizonyít. Ez ugyan a joggyakorlás időpontjára kétséget kizáróan nem szolgáltat adatot, de feltételezve, hogy a vételi jog gyakorlására az utolsó napon, 1999. november 14-én került sor, az adásvételre vonatkozó kötelem e napon létrejött. Arra figyelemmel, hogy az alperes az átvételi elismervényen szereplő aláírást magáénak ismerte el, a perben kirendelt igazságügyi vegyész szakértő pedig úgy nyilatkozott, a szövegrészek keltezési ideje nem állapítható meg, az alperes nem tudta bizonyítani, hogy az átvételi elismervény szövege nem 1999. november 14-én készült. A Legfelsőbb Bíróság 4/2003.PJE határozata VI/2. pontjából következően, mivel az elévülési határidő utolsó napja 2004. november 14-ére, munkaszüneti napra esett, a felperes követelését az elévülési időn belül érvényesítette. Amennyiben az elévülési időt a részvényeknek az alperes általi eladása napjától, 1999. november 17-től kell számítani, úgy az elévülési idő semmi esetre nem telt el. 2000. tavaszán a felperes 10.626.418 Ft követelése felére vonatkozóan az alperes lényegében elismerő nyilatkozatot tett, így ezt az összeget érintően az elévülés megszakadt.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2011. június 10-én kelt 16.Gf.40.139/2011/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 250.000 Ft + ÁFA másodfokú perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 611.400 Ft másodfokú eljárási illetéket. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást és ítélete jogi indokolása is helytálló volt. A felperes azért nem szerzett a részvényeken tulajdonjogot, mert azokat az alperes eladta, a tulajdonszerzés felróható magatartása folytán lehetetlenült, így a felperes a Ptk. 312. § /2/ bekezdése alapján kártérítést követelhetett. Az elsőfokú bíróság annak összecszerúségét - az alpereshez 7000 db M Rt. részvény ellenértékeként befolyt bevétellel egyezően - helytállóan állapította meg. A felperesi igény nem évült el, hiszen a kereseti kérelmet 2004. november 15-én érkeztetetten a kártérítésre is kiterjedő vagylagos igényként terjesztette a felperes elő, illetve a felek között 2000. tavaszán lezajlott megbeszélésen tett alperesi nyilatkozatok az elévülés megszakadásaként és újbóli megkezdődéseként voltak értékelendők.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítéletnek az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedő hatályon kívül helyezését, a kereset elutasítását, valamint a felperes elsőfokú, fellebbezési és felülvizsgálati perköltségben marasztalását kérte. Sérelmezte a késedelmi kamat megfizetésére vonatkozó rendelkezést is. Amennyiben a fentieknek megfelelő felülvizsgálati kérelmének a Kúria nem adna helyt, úgy az eljáró bíróságok ítéleteinek hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását indítványozta.

Álláspontja szerint az elévülési időt nem a részvények értékesítése napjától kell számítani, hiszen ennek a felperes igényéhez, illetve a szerződésben rögzített vételi jogának gyakorlásához semmi köze, hanem attól a naptól, amikor még lehetősége lett volna vételi jogával élnie. Elsődlegesen azt állította, a felperes vételi jogával egyáltalán nem élt, de ha mégis élt volna, úgy is csak feltételezhető, hogy azt 1999. november 14-éig tette. Ha a felperes tulajdonjogot nem szerzett a részvényeken, úgy kártérítési igényének jogalapja hiányzik. A felperes tulajdonjoga megszerzését kizárólag a dátum nélküli átvételi elismervénnyel próbálta bizonyítani, mely erre alkalmatlan. Vitatta, hogy az abban írt 70.000 Ft-ot átvette volna. A megkötött szerződés 2. és 4. pontjai alapján vételi jogával a felperes legkésőbb 1999. november 15-éig élhetett, mely jogvesztő határidő. Az okiraton nem szerepel dátum, emiatt a vevőnek kellene bizonyítania, hogy ő ezt legkésőbb 1999. november 15-én írta alá. E vonatkozásban a felperes bizonyítást egyáltalán nem ajánlott fel, sőt maga ismerte el, az okirat keletkezésének pontos időpontját nem tudja. Vételi jogával a felperes azért sem élt, mert az átvételi elismervényt nem írta alá, így gyakorlatilag nincs írásbeli jognyilatkozata. Ilyen jognyilatkozata legfeljebb ügyvédjének, dr. H Gy-nek lehetett, de ez is csak 2000. tavaszán, amivel pedig kétségtől elkésett. Sérelmezte, hogy a felperes korábbi jogi képviselőjét, dr. H Gy-t az elsőfokú bíróság tanúként nem hallgatta meg, hiszen lényeges körülmény annak tisztázása, hogy a felperes megfelelő időben gyakorolta-e vételi jogát. Utalt arra, dr. B L S a 2000. tavaszán lefolytatott egyeztetés alapján azt a következtetést vonta le, hogy a felperes nem élt vételi jogával, hiszen ellenkező esetben a megbeszélésnek semmilyen indoka nem lett volna, mert a felperesnek azonnal keresettel kellett volna élnie.

Előadta végül, az eljáró bíróságok a késedelmi kamat tekintetében méltánytalanul súlyosan marasztalták. Amennyiben kár érte, a felperestől elvárható lett volna, hogy haladéktalanul terjessze elő igényét, amit nem tett meg. Mivel kereseti kérelmét az elévülési idő utolsó napján nyújtotta be, ezért kell elképzelhetetlenül magas kamatot is fizetnie.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását, valamint az alperesnek felülvizsgálati perköltsége megfizetésére kötelezését kérte. Álláspontja szerint az alperes felülvizsgálati kérelmében ugyan hivatkozott jogszabálysértésre, de az érintett jogszabályi rendelkezéseket nem jelölte meg. Megjegyezte, a Fővárosi Ítélet tábla 16.Gf.40.143/2008/8. számú jogerős részítéletében megállapította, hogy az elévülési határidő valamennyi, a perbeli szerződésre alapított igény vonatkozásában 2004. november 14-én járt le. A felperes követelése ebből következően az elévülési határidőn belül előterjesztettnek minősül. Ugyanez a részítélet tartalmazza, miszerint a felperes élt vételi jogával. A perbeli részvények

birtokába azért nem kerülhettek, mert azokat az alperes 1999. november 17-én eladta. Emiatt pusztán kötelmi igényt terjeszthetett elő. Az értékpapírok értékesítése a lehetetlenülés jogkövetkezményeit vonta maga után, azaz a teljesítés elmaradása miatt kártérítést követelhetett. Utalt arra is, hogy a kamatfizetés kezdő időpontja és a kamat mértéke vonatkozásában az eljárt bíróságok határozata a jogszabályoknak mindenben megfelel.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálva azt állapította meg, hogy az a felhozott okokból nem jogszabálysértő.

A felperes felülvizsgálati kérelmében tartalma szerint elsődlegesen azt vitatta, hogy a felperes egyáltalán élt vételi jogával, illetve ha a vételi jog gyakorlása mégis megállapítható lenne, úgy nem bizonyította, hogy erre 1999. november 14-én került sor, így követelése elévült. Vitatta kamatfizetési kötelezettségének nagyságát is.

A Kúria hangsúlyozza, a bizonyítékok felülmérlegelésére a felülvizsgálati eljárásban mint rendkívüli jogorvoslati eljárásban - a megalapozatlanság esetét kivéve - nincs mód, a bizonyítás adatainak felülmérlegelése nyilvánvalóan helytelen, iratellenes, a logika legalapvetőbb szabályait sértő következtetés hiányában nem lehetséges (BH.1995.226). Az eljárt bíróságok nem iratellenesen, nem a logika alapvető szabályait megsértve, hanem a bizonyítékok okszerű egybevetésével, súlyának megfelelő jelentőséget tulajdonítva az alperes által aláírt „Átvételi elismervény” című okiratnak állapították meg azt, hogy a felperes vételi jogával a rendelkezésére álló határidőn belül élt. A vételi jogával a felperes nem írásban, hanem szóban élt, mely nem ellentétes a Kúria megítélése szerint a Ptk. 375. §-ában szabályozott rendelkezéssel. A Ptk. 375. § /1/ bekezdése ugyanis csak a vételi jogra vonatkozó megállapodást köti írásbeli alakhoz, ez az alaki követelmény a vételi jogot gyakorló nyilatkozatra nem irányadó abban az esetben, ha a vételi jogot olyan dolog, jelen esetben dolognak minősülő értékpapír tekintetében gyakorolják, amely vonatkozásában az adásvételi szerződés írásba foglalásának kötelezettségét jogszabály nem írja elő.

A Pp. 164. § /1/ bekezdése folytán a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a megállapodásban megjelölt határidőn belül élt opciós jogával. Ennek igazolására hivatkozott az általa kézzel írt, és az alperes által - általa sem vitatottan - aláírt „átvételi elismervény” elnevezésű okira, melyben az alperes az okirat tartalma szerint elismerte, hogy a felperes a megállapodásban meghatározott időn belül élt a megállapodásban meghatározott módon vételi jogával és megszerezte a részvények felett a tulajdonjogot. Elismerte a részvények ellenértékének felperes általi megfizetését.

Ezen okiratban foglaltakkal szemben az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az átvételi elismervényben írtak nem felelnek meg a valóságnak, de ezt az alperesnek a peres eljárás során nem sikerült bizonyítania. Nem lehet eljárási szabálysértésként értékelni a felperes jogi képviselőjének tanúként történő meghallgatása elmaradását. Önmagában az, hogy az alperesi jogi képviselő milyen következtetést vont le a 2000 tavaszán folyt megbeszélés alapján, nem perdöntő, hiszen abból, hogy valaki nem rögtön a bíróságon érvényesíti igényét, hanem megpróbálja azt tárgyalások útján rendezni, nem következik, hogy igénye megalapozatlan.

A felülvizsgálati kérelemben, illetve az ellenkérelemben foglaltakra tekintettel a Kúriának vizsgálnia kellett, hogy a felperesi követelés elévülésének megítélése a megismételt eljárás tárgyát képezhette-e, és az alperesnek ezzel kapcsolatban a felülvizsgálati kérelemben kifejtett álláspontja helytálló-e.

A Kúria nem osztotta a felperes azon álláspontját, hogy a Fővárosi Ítéltőtanács részítélete indokolásában írtak az elévülési idő kezdő időpontjával összefüggésben kizárta, hogy a Kúria az elévülés kérdését érdemben vizsgálja. A Kúria e tekintetben arra mutat rá, hogy a jogerős részítéletnek azon része nem volt az eljárás jelen szakaszában már felülvizsgálati kérelemmel támadható, melyben érdemi döntés született, vagyis a részvények kiadására, a részvényegyenérték megfizetésére irányuló keresetet elutasító ítéleti rendelkezés. A részítélet hatályon kívül helyező rendelkezésével összefüggésben az indokolásban írtak a Kúriát nem kötötték.

A csatolt átvételi elismervény elnevezésű okiratból nem vitásan nem állapítható meg, hogy a felperes pontosan mikor élt vételi jogával, de a perben eljáró bíróságok a bizonyítékok mérlegelésével nem iratellenesen, nem a logika alapvető szabályait megsértve állapították meg, hogy a joggyakorlásra legkésőbb az opció gyakorlására rendelkezésre álló utolsó napon került sor, ennek ellenkezőjét az alperesnek nem sikerült bizonyítania. Amennyiben a vételi jog gyakorlására a megállapodásban meghatározott időtartam alatt került sor, nincs jelentősége az elévülés szempontjából annak, hogy a joggyakorlásra pontosan mikor került sor, mert a kártérítés megfizetése iránti keresetre tekintettel az elévülés kezdő időpontját nem a vételi jog gyakorlásának időpontjától, hanem a lehetetlenülés bekövetkeztének időpontjától kell számítani, figyelemmel az alább kifejtettekre.

Az eljáró bíróságok helyesen foglaltak állást abban, hogy a részvények alperes általi értékesítésével a felek közötti szerződés olyan okból, melyért az alperes felelős, lehetetlenült, ezért a

felperes a Ptk. 312. § /2/ bekezdése értelmében, figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság 1/2000.PJE V. pontjában foglaltakra is, csak kártérítést követelhetett. A Ptk. 360. § /1/ bekezdése szerint a károsodás ekkor következett be, az elévülés pedig a Ptk. 326. § /1/ bekezdéséből következően a követelés esedékessé válásával kezdődött. A felperes követelését a bíróság előtt öt év alatt érvényesítette, így az a Ptk. 324. § /1/ bekezdéséből következően nem évült el. Igénye nem vált elévültté azzal, hogy eredetileg előterjesztett kereseti kérelmében kártérítési igényt csak másodlagosan, eshetőlegesen érvényesítette, s a kártérítés összegét pontosan nem jelölte meg (BH.1995.169.).

A Kúria rámutat arra is, hogy az alperes felülvizsgálati kérelme nem támadta a másodfokú bíróság ítéletében szereplő azon megállapítást, hogy a 2010. március 11-i felek között folyt tárgyalással az elévülés megszakadt, így már e miatt is a Kúria a fenti kérdésben eltérő álláspontot nem is fogadhatott volna el.

A Ptk. 360. § /2/ bekezdése a kárért felelős személy helyzetére a szerződés teljesítésében késedelmes kötelezettre irányadó szabályokat rendeli megfelelően alkalmazni.

A Ptk. 301. § /1/ bekezdése a késedelembe esés objektív következményeként határozza meg a késedelmi kamatfizetési kötelezettséget. Közömbös, hogy a jogosult igényét mikor érvényesíti. Az alperes nem mentesülhet azon a címen, hogy a felperes követelése érvényesítésével indokolatlanul késlekedett (BH.1995.640.). A késedelmi kamat ugyanis alapvetően az idegen pénz használatáért járó térítés, és mint ilyen a késedelem objektív következménye, kárátalány, mely az elmaradt jövedelem kompenzálására szolgál, melyet a fél a késedelmesen kifizetett összeg kockázat nélküli befektetésével biztonságosan elérhetett volna. Így az alperes alaptalanul sérelmezte a jogerős ítéletnek a késedelmi kamatok megfizetésére vonatkozó rendelkezését is.

Mindezekre tekintettel a Kúria a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. § /1/ bekezdése folytán irányadó Pp. 78. § /1/ bekezdésére, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § /2/ bekezdésének a) pontjára és /5/ bekezdésére hivatkozással kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 321.000 Ft felülvizsgálati perköltséget, mely az ÁFA-t is magában foglaló ügyvédi munkadíjjal azonos összegű.

Kötelezte továbbá az állami adóhatóság külön felhívására az abban foglalt módon és időben az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 611.400 Ft illeték megfizetésére (1995. évi XCIII. törvény 59. § /1/ bekezdése, 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § /2/ bekezdése).

Budapest, 2012. május 8.

Dr.Vezekényi Ursula sk. a tanács elnöke

Dr. Szabó Péter sk. előadó-bíró

Dr.Pethőné dr.Kovács Ágnes sk. bíró